

Een parabel

Er was eens... zo beginnen de meeste sprookjes. Zo ook dit sprookje. Maar helaas, een echt sprookje is het niet, want of het goed afloopt... dat staat nog te bezien.

Wie kent niet het verhaal van de nieuwe kleren van de keizer? Daarin wordt verhaald hoe een domme keizer wijsgemaakt wordt dat de nieuwe kleren die voor hem gemaakt worden, alleen te zien zijn door slimme mensen. En om niet te laten merken dat hij de kleren ook niet kan zien, doet hij alsof hij *precies* snapt hoe de kleren gemaakt worden en eruit zullen zien. Totdat een kind in al zijn onschuld roept dat de kleren helemaal niet te zien zijn.

En zo kun je ook naar de gebeurtenissen kijken die zich nu in de wereld afspelen!

Want in bepaalde opzichten gebeurt nu hetzelfde: mensen die zich heel belangrijk vinden/voelen, doen alsof ze begrijpen wat zogenaamde wetenschappers beweren, namelijk dat je ziekten kunt tegenhouden door vaccins in te spuiten. Als je maar genoeg (dure) woorden gebruikt, denken mensen al gauw dat je *heel* slim bent en het dus allemaal wel zult weten. Maar... als je heel goed kijkt en nadenkt en goed, *eerlijk* onderzoek doet, dan kan het zijn dat een "gewoon" mens, bijvoorbeeld mevrouw Anneke Bleeker, die misschien helemaal geen wetenschapper is, maar heel gewoon en gezond kan nadenken, er achter komt dat er veel niet klopt. Maar ja, wat nu? Wie wil er nu voor uitkomen dat hij of zij eigenlijk net zo dom was als die keizer?

Of... zullen er meer mensen zijn die durven meedenken, nadenken over wat er nu eigenlijk gebeurt... Die durven te zeggen dat de beweringen over vaccinaties niet kloppen. Die durven te zijn als dat jongetje in het sprookje: eerlijk en verbaasd.

Ynette Mulder